

Lípa – srdce obce

Rostu již dlouho v obci Křenovy. Ti, kteří mě vysadili žili patrně na počátku 18. století a možná ještě dříve. Uznáte, že za ta léta jsem viděla hodně a prožila s místními časy dobré i zlé, jak už to v životě bývá. Svědkem jedné tragické události je pomník nacházející se v mojí blízkosti. Pochází z roku 1905 a byl postaven na památku malého chlapce, který bohužel nepřežil útok splašených koní prchajících z blízkého statku. Přežila jsem obě světové války. Křenovy se v průběhu té druhé staly pohraniční obcí a nedaleko probíhala hranice, ale já jsem pořád byla součástí obce, a tak jsme mohli společně oslavit osvobození americkou armádou v roce 1945. V mojí těsné blízkosti se také nachází hasičská zbrojnice a místní hasiči při přípravách na závody běhali pod mojí korunou a přes moje kořeny. Nakonec mě i zalili vodou z mlýnského náhonu, který se zde také nachází. Pěkně živo je tu také v čase velikonočním. Tradicí se už stalo, že kluci s řehtačkami pokleknou pod mojí korunou, modlí se a zpívají. Oslavují tak po dlouhé zimě příchod jara a já se také těším, že už se konečně zazelenám a vykvetu. V průběhu roku poskytuji úkryt nejen místnímu ptactvu, ale jsem domovem spousty hmyzu. Oblíbená jsem zejména druhem ploštice, takže kmen bývá často obalený hmyzím společenstvem. Svěží vůně lipového květu láká včely a místní včelaři museli již několikrát zasahovat a odstraňovat z mojí koruny včelí roj. Ve stínu mojí koruny je také umístěna lavička určená k odpočinku a relaxaci. Hrají si pode mnou děti, ale posedí i dospělí. Čas se na chvíli zastaví, lidé se sejdou a popovídají si. Slyším toho hodně, ale všechno si nechám pro sebe, podobně jako moje kamarádka vrba rostoucí u rybníka. Pro nás stromy konec roku znamená konec vegetačního období a podzim. Ztrácím listy a chystám se na odpočinek. Lidé konec roku slaví na Silvestra. O půlnoci se pak sejdou ke společnému přípitku a s přáním všeho dobrého si pode mnou zazpívají.

Cítím, že jsem neodmyslitelná část obce, ve které mám možnost růst, žít a stárnout. Žiji s místními ve zvláštní symbióze. Vzájemně se potřebujeme a hodně si dáváme. Někteří o mně hovoří jako o srdci obce. Možná proto, že rostu v jejím středu a jsem pro ně důležitá. Já je potřebuji také, aby se o mě starali a nedali na mě dopustit.